

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

Köszöntő szavak

2017
I.-II. negyedév

I. negyedév

1. ÉJSZAKAI ÉNEK

„De egy sem mondja: Hol van Isten, az én teremtőm, aki hálaénekre indít éjszaka” (Jób 35,10).

Ludwig van Beethoven majdnem egész életében a hallása miatt rettegett. Talán még elképzelni se tudjuk, milyen volt neki, amikor ez a félelme beigazolódott. Végül már annyira elvesztette a hallását, hogy az emberekkel csak írás segítségével tudott értekezni.

Mindenki csodálkozására, miután Beethoven teljesen elvesztette a hallását, megalkotta a legjobb műveit. Amikor már távol került a külvilág zajától, elméjét újabbnál újabb kompozíciók árasztották el, úgy hogy alig győzte őket leírni. A nagyothallása az áldására lett.

Hasonlóképpen a keresztényeket is, az éjszakai bánat és szomorúság közepette új örömek árasztják el, amikor váratlanul kegyelemben részesülnek éppen akkor, amikor a leginkább szükségük van rá. Amikor Isten elzár minket a világias dolgoktól, akkor a menny sokkal tökéletesebb dallamait hallgathatjuk. Akkor is, amikor mindent sötétség övez, kegyelméből megállapíthatjuk, hogy még mindig örvendezhetünk Istenben, a mi Megváltónkban. Nem kell kétségbe esnünk, mert Ő mindig jelen van, amikor bajban vagyunk, és segít. A zsoltáríró feljegyezte: „Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az én életem Istenéhez” (Zsolt 42,8).

Éjjel a Teremtő éneke van velünk. Köszönjük Neki, hogy még a legnagyobb sötétségben is vigasztal bennünket.

2. HALADÁS

„Nem mondom, hogy már elértem, vagy, hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” (Fil 3,12)

Miután az egyik ország akkori elnöke bejelentette: „Nem fogom többet jelöltetni magam”, az őt körülvevő újságírók a kijelentés magyarázatára vártak. Az egyik riporter azonban rákérdezett: „Mondja, kérem. Miért nem akar többé elnök lenni?” Az elnök így válaszolt: „Azért mert alkalmam van továbbfejlődni”.

Habár ez egy kicsit vicces magyarázat volt, a válasz nagyon is lényegbevágó, mivel éppen arról szólt, amit sokan elfelejtenek. Mégpedig azt, hogy amikor elérjük a célt, eltűnik a lelkesedés érzete, mivel valami új eseményre vágyunk. Habár a keresztyéni életünkben sokszor elesünk, nem volna szabad abba a helyzetbe kerülnünk, hogy ne lássunk több teret a növekedés számára. Pál apostol úgy írt magáról, mint lelkileg érett személyről, de hozzátette, hogy még nem tökéletes. A különféle élettapasztalatokban mindig arra törekedett, hogy egyre jobban hasonlítson Krisztusra, akár jól érezte magát keresztyénként, akár szenvednie kellett. Tudta, hogy a Krisztushoz való hasonlóság elérése egy életfolyamat. Jó lenne, ha mi is éreznénk ilyen szent elégedetlenséget! Lelkünk legmélyebb vágya nyer teljesedést, amikor személyes Megváltóként ismerünk rá Krisztusra, miközben azon leszünk, hogy minél jobban megismerjük, és minél hasonlóbba váljunk Hozzá. Ő a mi lelki növekedésünk jele. Mert itt mindig lesz alkalmunk növekedni, fejlődni. Használjuk ezt a napot arra, hogy növekedjünk a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében.

3. A HALÁL UTÁN

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Mert ezzel szereztek jó bizonyágot a régebiek. Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő. Hit által vitt Ábel becsebb áldozatot Istennek, mint Káin, ami által bizonyágot nyert afelől, hogy igaz, bizonyágot tevén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta

után is beszél. Hit által vitetett fel Énoh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyágot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek. Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.” (Zsid 11, 1-6)

A világra gyakorolt tartós befolyás bibliai példái nem mindig nevezhetők jónak. Például, Ábelt megölte a fivére, még mielőtt bármilyen életjelentőségű dolgot tehetett volna. A képe mégis ott van a hit-hősök galériájában: „Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Káin, ami által bizonyágot nyert afelől, hogy igaz, bizonyágot tevén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél.”

Nagy különbség van azok között, akiknek a hatalma és a befolyása a halálukkal megszűnik, és azok között, akiknek az igazság gazdagságával mért befolyása a haláluk után sem szűnik meg. Az előbbieknél az ereje mechanikus; az utóbbiaké lelki. A lelki erő végső próbája és bizonyágtétele a testi élet vége, amikor a befolyásunkkal támogatjuk és bátorítjuk azokat, akik már nem látnak többé bennünket. Krisztusra, a lelkek támaszára hasonlítani, azt jelenti, a halálunk után is befolyást gyakorolni az emberekre.

Hogyan „beszélhetünk” a halálunk után? Az Istenbe vetett hit és engedelmisségünk útján, az élet legapróbb részleteiben is. Ami ma jelentéktelennek vagy átlagosnak tűnik, a jövőben talán majd hangosan fog visszhangozni, amikor Isten az „erősítőkön” át kihangosítja a szavaitokat, talán évekkel azután, hogy már nem lesztek az élők soraiban, mert befejeztétek földi pályafutásotokat.

Az Isten iránti engedelmisség a hosszú távú hatás kulcsa.

4. A MENNYBEMENETEL

„Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (János 14,2-3)

Jézusnak, a halála és a feltámadása utáni mennybemenetele annyira megörvendeztette a tanítványokat, hogy szerettek volna örökre vele maradni. Azonban, negyven nappal a mennybemenetele után, miu-

tán utasította a tanítványokat, hogy mit kell tenniük, Jézus felment a mennybe, a felhő pedig eltakarta Őt a tanítványai elől.

Jézus hirtelen is eltűnhetett volna a Földről, ahogy korábban néhányszor már megtette. Most azonban úgy döntött, hogy a szemük láttára fog felemelkedni, ezzel mély benyomást téve a tanítványokra, pontot téve a földi szolgálatának végére. A testi jelenlétét hamarosan valami jobbal helyettesíti. Jézus mennybemenetele egy teljesen új korszak kezdete volt.

A megdicsőült földi testében, az Úr Jézus felment a mennybe, leült az Isten jobbára, elküldte az Ő Szentlelkét, s ezzel elkezdte a közbenjárói szolgálatot a követői számára. Milyen csodálatos a mi Megváltónk!

5. VÁLTOZTASSÁTOK MEG A VILÁGOT

„Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” (ApCsel 1,8)

„John, te egész életedben édes lötyöt akarsz árulni, vagy élsz a lehetőséggel, hogy megváltoztasd a világot?”

Ezek voltak Steve Jobs (e. stiv dzsops) kihívó szavai, amelyeket 1983-ban intézett John Sculleyhoz (e. dzson skuli), a Pepsi-Cola akkori elnökéhez. Jobs egy kreatív zseni volt, egy számítógépes cégnél, az Apple-nél. Tudta, hogy a Pepsi-Cola menedzsere növelhetné a számítógépek értékesítését. Sculley pedig elfogadta a kihívást.

Jézus is intézett egy kihívást ahhoz a három halászhoz, akik éppen a hálóiakat igyekeztek rendbe szedni. Azt mondta nekik: „Kövessetek!”. Ők követték Jézust, és egy csoport egyszerű emberrel együtt megváltoztatták a világot. Pünkösdkor, ezeken az embereken keresztül a Szentlélek új munkához fogott, melynek eredményeként egy nap alatt háromezer ember fogadta el Jézust személyes Megváltójának. A kritikusok úgy nyilatkoztak, hogy ezek az emberek izgalomba hozták a világot.

Világunk álkörnyezetben, tévhitben és olyan elvek szerint élt, amelyek ellenkeznek Isten Törvényével. Vagy a halott, világi filozófiát követjük, vagy pedig elfogadjuk a Krisztus által hozzánk intézett kihívást, hogy megváltoztassuk a világot.

Szolgáljunk ma is Istennek imáinkkal, Isten művére szánt adományainkkal és az életkörnyezetünkben végezett bizonyosságtevésünkkel. Jézus nemsokára visszajön és átformálja a világot.

6. NÉZNI VAGY EMLÉKEZNI?

„... azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dőlven, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” (Fil 3,13-14)

Egy ember fokozatosan veszítette az emlékezőképességét. Az egyik orvos, miután megvizsgálta, azt mondta, hogy egy agyműtét segíthetne emlékezőképességének visszaállításában. Ez a műtét azonban nagyon veszélyes lehet, mert miközben igyekeznek helyreállítani az agynak azt a részét, amely az emlékezésért felelős, megsérülhet az agynak az a része, amely a látásért felelős, s az ember megvakulhat.

„Önök melyik a fontosabb”, kérdezte a sebész, „a látás vagy az emlékezés”? Az ember néhány pillanatig gondolkodott, majd így szólt: „A látás, mert inkább szeretném látni, hova megyek, mint arra emlékezni, hogy hol jártam”.

A Filippibeliekhez írt levelének a harmadik részében, Pál apostol, lelki téren, ugyanezt választotta. A múltját, annak sikereivel és melléfogásaival együtt, amelyet szégyell is, inkább átadta a feledésnek. Leginkább azzal törődött, hogyan tarthatja tekintetét a Krisztustól kapott célon.

Ez az eljárás a keresztyéni érlelődés biztos jele. Isten azon dolgozik, hogy kifejlessze bennünk az isteni értékeket. A múltat elfelejteni nem tudjuk, de azért nem muszáj a múltban élnünk. Minden jó, amit cselekedtünk, mindenképpen Isten érdeme, ezért Neki kell hálát adnunk. Amikor pedig megvalljuk a bűneinket, Isten azokat a tenger legmélyére veti. Ugyan ne húzzunk már őket vissza! Hátra tekingetve nem remélhetünk lelki fejlődést. Inkább nézzünk a menny felé és ragaszkodjunk az Istentől kapott ígérekhez.

7. NAPI ÁLDÁSOK

„Mindenben hálátokat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok.” (1Thess 5,18)

Az egyik misszionáriust, Libanonban, 16 hónapig elviselhetetlen körülmények között tartották fogva. A kiszabadítása után, az újságírók megkérdezték tőle, hogyan töltötte idejét a fogságban, hogyan birkózott meg az unalommal és a kétségbeeséssel. A válasza nagyon meglepte az újságírókat. Egyszerűen csak ennyit mondott: „Számoltam az áldásokat!”

„Az áldásokat?” kérdezték meglepetten az újságírók. „Igen”, kezdte magyarázni. „Volt egy nap, amikor lezuhanyozhattam. Volt néhány olyan nap, amikor főzelékféle is volt étkezéskor. A családom szeretetéért meg minden nap hálát tudtam adni Istennek.”

El tudom képzelni, miért voltak annyira meglepve az újságírók. Sokan csak nehezen tudnak hálát adni az egyszerű áldásokért, amelyek életünket kényelmessé és vidámmá teszik, ilyenek például a napi szükségletek, az étel, az otthon, a család és a barátok társasága. Néha talán elfeledkezünk Isten csodálatos kegyelméről, mely megmentett minket az örök pusztulástól. Pál és Silás, habár megverték és börtönbe zárták őket, lábukat pedig kalodába tették, Istent dicsőítő énekeket énekeltek. Tőlük, de az említett misszionáriustól is azt tanulhatjuk meg, hogy minden körülmények között az áldásokat kell számolni. Van miért örülnünk és hálát adnunk Istennek. Tegyük ezt ma is!

8. TAVASZI ÖRÖM

„... Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.” (Ján 12,24)

A jeruzsálemi páskahétre sok vendég érkezett, köztük görögök, akik megkérték Filepet, hadd láthassák Jézust. Jézus a kérésükre egyszerűen így válaszolt: „Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia” (Ján 12,23). Az összegyűlt hallgatóság várakozásaival ellentétben, Jézus, a maga életét a maghoz hasonlította, amelynek el kell halnia a földben, hogy tovább élhessen és termést hozhasson.

Habár Krisztus követői vagyunk és őszinte hívők, nem szeretünk arra gondolni, hogy meg kell halnunk önmagunknak. A természetben mégis oly könnyen elfogadjuk azt a tényt, hogy a magnak el kell halnia, hogy tavasszal új életet hozhasson létre. Tisztában vagyunk azzal, hogy a mag csírázik a föld alatt, bár nem látjuk, hogyan bontakozik ki.

A mai körülmények között, amikor meghaluk önmagunknak és megengedjük a Szentléleknek, hogy ellenőrzése alatt tartsa bűnös vágyainkat, biztosak lehetünk abban, hogy meg fogjuk teremni a lelki gyümölcsöt, habár a csírázást nem tudjuk figyelemmel kíséreni. Az önmagunknak való meghalás minden apró magjának örülhetünk, mert általa tavasz érkezik az életünkbe. A Krisztusért élt termékeny élet az önmagunknak való meghalással kezdődik.

9. KITARTANI A VIHARBAN

„Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállatok egy lélekben, egy érzéssel viaskodván az evangélium hitéért.” (Fil 1,27)

Keresztényekként együttesen el tudjuk viselni a kemény ütéseket. De ha elválunk azoktól, vagy elhagynak minket azok, akikkel egymást támogattuk, akkor eleshetünk.

E lelki igazság képeként példának vehetjük az erdőink nagy fenyőfáit. Amikor a vihar végigsöpör az erdős területen, az egyedülálló fák kidőlnék. De azok, amelyek egymáshoz közel állnak, nem fognak kidőlni, mert a törzsük és a mélyre engedett gyökerük egymásnak támaszt biztosít. Közösen könnyebb ellenállni a viharnek.

Krisztus követőiként szükségünk van egymásra. Pál apostol azt üzent a filippibeli hívőknek, hogy álljanak meg „egy lélekben”, és támogassák egymást az ellenséggel vívott csatákban. Nekünk is társulnunk kell, egymást bátorítva, reményt biztosítva egymásnak a mindennapi élet küzdelmeiben. Nem tudhatjuk, hogy egy-egy keresztény társunk mikor jut viharba, mikor lesz kitéve a lelki ellenség támadásainak. Együttesen könnyebben ellenállunk minden viharnek. Együtt erősebbek vagyunk.

10. BOLDOG VÉG

„Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő velek együtt, megjelentek dicsőségben.” (Kol 3,4)

Élete végén Giuseppe Verdi elismert zeneszerzővé vált. De nem ilyen eredményesen kezdte a pályafutását. Fiatalemberként tehetséges volt ugyan, de hiányos képzettsége miatt nem vették fel a milánói konzervatóriumba.

Az idő azonban furcsa változásokat hozott magával. Miután Verdi neve világszerte ismertté vált, éppen ezt az iskolát nevezték el róla: Verdi zeneakadémiának.

Verdi tapasztalata az Ūrra emlékeztet, és azokra, akik Ő benne bíznak. Isten Fiát elvetették a polgártársai, mivel nem tartották eléggé képzettnek, se a származása nem volt előkelő. Habár Jézus az igazságot erőteljesen, megdönthetetlen módon osztotta meg velük, a cselekedetei pedig önmagukért beszéltek, még sem fogadták el, és nem ismerték fel oly módon, ahogy Ő azt megérdemelte volna. Egy nap majd mégis minden térd meg fog hajolni előtte és mindenki elismeri az Ő dicsőségét.

Mindnyájan, akik bíztunk Jézus Krisztusban, mint személyes Megváltónkban, aznap majd nagy ünnepeken vehetünk részt, mivel azt tervezi, hogy a dicsőségét megosztja velünk. S habár az életünk kezdete jelentéktelennek tűnik előttünk, mégis dicsőséges, boldog véget várhatunk.

Köszönjük Istennek mindazokat az ígéreteket, amelyek Jézus Krisztus, a mi Megváltónk visszatérésekor teljesebben fognak.

11. SZERETET ÉS GYŪLÖLET

„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölti ténálátoknál.” (Ján 15,18)

Ha Jézus tanítványai valamiről ismertek voltak, akkor először is a szeretetükről voltak ismertek. A szeretet szó a Szentírásban 500 alkalommal szerepel. Az Evangélium üzenete a szeretet, ahogy azt a János 3,16-ban is látjuk: „Mert úgy szerette Isten a világot”. János apostol, az

ő levelében, a 3,16-ban, ezt a szeretetet így magyarázza: „Arról ismerjük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta érettünk...”

A keresztényeknek szeretetben kellene egymásnak szolgálniuk, szeretniük kellene embertársaikat, mint önmagukat, szeretetteljesen élniük az életüket, és szeretniük kellene, de nem szavakkal és a nyelvükkel, hanem tetteikkel és őszintén.

Ha Jézus és az Ő igazi követői a szeretet kifejezéséről beszélnek, akkor miért gyűlöli őket a világ? Miért van ma is világszerte – az adatok szerint – 200 millió üldözött keresztény?

Jézus rámutatott az okára. Így szólt a tanítványaihoz: „Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek;” (Ján 3,20). Jézus a világ világossága. Földi tartózkodásának idején az emberek gyűlölték Őt, mert rávilágított a bűneikre. Most mi Krisztus világossága vagyunk, ezért a világ minket is gyűlölni fog (Ján 15,19).

Feladatunk: terjeszteni az isteni világosságot és szeretetet, még ha gyűlölni fognak is minket azok, akiknek segíteni akarunk.

Némelyek szeretni, mások gyűlölni fognak benneteket, egyesek hízelegni fognak, mások majd nyíltan megvetnek titeket. Ne törődjétek vele; emeljétek fel a tekinteteket, bízzatok Istenben és cselekedjétek azt, ami helyes.

Ne feledjétek: a szeretetet szeretettel viszonzni, természetes, ám a gyűlöletet szeretettel viszonzni, természetfeletti.

12. MEGSZOMJAZTATOK-E?

„Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!” (Zsolt 73,25).

Az orvosok szerint naponta legalább 2 liter vizet meg kellene innunk. Ezzel csökkentenénk a szívszélhűdés veszélyét, bőrünk egészségesebb lenne, sőt, a testsúlyunkat is csökkenthetnénk. Testgyakorlatok alkalmával és száraz, meleg időben több vizet kellene fogyasztanunk. Még akkor is, ha nem érezzük, hogy szomjasak vagyunk, igyunk vizet.

De még ennél is fontosabb a lelki szomjúság. Amikor lelkileg szomjazunk és kiszárad a torkunk, Isten szavát szomjazzuk, és szeretnénk Őt minél jobban megismerni. S amikor új hitelményt szerzünk, arra vágyunk, hogy az Ő közelében maradjunk, és Tőle új erőt nyerjünk. Látna a körülöttünk, vagy a bennünk levő bűnt, és érezve, hogy mennyire szükségünk van Istenre, valószínűleg még jobban fogunk szomjazni Isten után.

A lelki szomjúság olyan kép, amelyet az egész Bibliában megtalálunk. Aszáf, a 73. zsoltárban, komoly kérdéseire kereste a választ. Amikor látta, hogy a gonoszoknak jó szerencsájuk van, Istenhez kiáltott és arra kérte Őt, magyarázza el neki, miért van ez így: „Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben” (16. vers). Rájött, hogy Isten az ő ereje, és hogy csak Istenre van szüksége: „Kicsodám van az egekben?”. Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!”

Ha lelkileg szomjazunk, Aszáf példáját követve közelebb léphetünk Istenhez: „De én? Isten közelsége oly igen jó nékem” (28. vers).

II. negyedév

1. JÉZUS PARANCSA

„És monda nékik Jézus: Kövessetek engem, és én azt művelem, hogy embereket halásszatok.” (Márk 1,17)

Egyszer régen, a Galileai-tenger partján, Jézus egy nagyon közvetlen, személyes kérdést tett fel Simonnak: „Szeretsz-e engem?” (János 21,15- 17). Ezt követően a feltámadt Úr elmondta neki, hogy szenvedni fog. Péter minden ellenvetés nélkül elfogadta a sorsát.

Akkor azonban Péter tette fel a kérdést Jézusnak, még hozzá János apostollal kapcsolatban (a 21. vers). Csak találgatni tudunk, mi készítette őt, hogy feltegye ezt a kérdést. Vajon a testvéri aggodalom vagy a kíváncsiság? Vagy talán azért, mert azt gondolta, hogy János megmenekül a vértanúságtól?

Bármilyen indítéka volt is, Jézus a kérdésére kérdéssel válaszolt, amely azonban nem csak Péternek szólt, hanem Jézus minden követőjének: „Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!” (22. vers). Ezzel a válaszzal Jézus valójában azt mondta: „Ne azzal törődj, hogy mi fog történni mások életében. A te feladatod az, hogy őszintén és teljes szívvel kövess engem!”

Nagyon könnyen megtörténik, hogy más emberek és az ő tapasztalataik hatással lesznek majd ránk. Nem kellene azonban azon aggodnunk, hogy mit is tervezett az Úr a többi hívőkkel. A bennünket körülvevő, egymásnak ellentmondó, jónak nem mondható hangok ellenére nekünk Jézus hívására kell hallgatnunk: „Te kövess engem!”

Jézus ma is felteszi a kérdést neked és nekem: „Szeretsz-e engem?” majd téged és engem is meghív: „Te kövess engem!”

2. A VILÁGOSSÁG SZAVAI

„Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (János 8,12)

Jézus, a názáreti tanító, azt állította, hogy ő a világ világossága. Ez egy hihetetlen állítás ettől az első századi, galileai embertől, aki a Római Birodalomnak ebben az elszigetelt részében élt. Ez a terület nem igazán dicsekedhetett fejlett kultúrával, és nem származtak innen ismert filozófusok, tudósok, írók és tehetséges művészek.

Jézus idejében még nem fedezték fel a könyvnyomtatást, a rádiót, a tévét, az elektromos postát. Hogyan is várhatta, hogy az eszméit és a tanításait világszerte hirdessék? A szavait a követői emlékezőképességére bízta. S aztán úgy tűnt, hogy a világ világosságát elfojtotta a sötétség.

Évszázadokkal később még mindig visszhangzanak Jézus szavai, amelyeket az Atya csodálatos módon megőrzött a számunkra. Ezek kivezetnek bennünket a sötétségből az isteni igazság csodálatos világosságára. Így teljeseedik az ígéret: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága” (Ján 8,12).

Isten Igéje a mi lábunknak a szövétneke, utunknak világossága, útmutató, mely megóv bennünket a bűntől és a mennyei útra kalauzol minket. Szenteljük rá ma is teljes figyelmünket, míg tanulmányozzuk azt, hogy belőle jobban megismerjük a világ Világosságát – az Úr Jézus Krisztust.

3. KÖVETNI ŐT A PORBAN

„Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá Simont és Andrást, annak testvérét, amint a tengerbe hálót vetének; mert halászok valának. És monda nékik Jézus: Kövessetek engem, és én azt művelem, hogy embereket halásszatok. És azonnal elhagyván az ő hálóikat, követték őt. És onnan egy kevésé előbb menve, látá Jakabot, a Zebedeus fiát és annak testvérét, Jánost, amint a hajóban azok is a hálókat kötözgetik vala. És azonnal hívá őket. És ők atyjukat, Zebedeust a napszámosokkal a hajóban hagyva, utána menének.” (Márk 1,16-20)

Az első században az a zsidó, aki a rabbi tanítványa akart lenni, annak el kellett hagynia a családját, hogy csatlakozzon a Mesteréhez. Együtt voltak a nap huszonnégy órájában, helységről helysére jártak; nem csak másokat tanítottak, hanem tanultak és dolgoztak is. Az Igéről beszélgettek, és igyekeztek az igehelyeket fejből megtanulni.

A tanítványságra való meghívás, az alapvető etikai elvekről szóló korai zsidó írásokban leírtak szerint, ez azt jelentené „beporosodni a rabbi lépéseitől”, szinte inni a tanító szavait. A tanítvány ugyanis a tanító nyomában járt, azaz gyakorlatilag poros lett a tanító lépteitől. Így hasonlított egyre jobban a tanítójára.

Simon, András, Jakab és János tudott az ilyenfajta kapcsolatról a Mesterrel, amikor meghívta őket, hogy kövessék Őt. S ők azonnal ott hagyva a munkájukat, a családjukat, követték Őt. Három évig jártak a Mesterrel, hallgatták tanításait, nézték a csodatételeit, tanulták a Mesterük elveit és a lába nyomában jártak.

Tanítványaiként ma mi is követhetjük a Mester lépteit. Tanulmányozva az Ő Szavát és elmélkedve azok felett, amelyeket a Bibliában találunk feljegyezve, valamint alkalmazva életünkben az Ő elveit, a Mesterünkre fogunk hasonlítani, a Jézus Krisztusra, Isten Fiára.

4. CSODÁLATOS

„Mikor pedig Bethániában a poklos Simon házánál vala, amint asztalhoz üle, egy asszony méne oda, akinél alabástrom edény vala valódi és igen drága nárdus olajjal; és eltörvén az alabástrom edényt kitölté azt az ő fejére. Némelyek pedig háborognak vala magok között és mondanak: Mire való volt az olajnak ez a tékozlása? Mert el lehetett volna azt adni háromszáz pénznél is többért, és odaadni a szegényeknek. És zúgolódnak vala ellene. Jézus pedig monda: Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt? jó dolgot cselekedett én velem.” (Márk 14,3-6)

Jézus utolsó bethániai látogatása alkalmával Mária szerette volna kifejezni Jézus iránti szeretetét. Egy alabástrom edény volt nála, valódi és igen drága nárdus olajjal; odament hozzá, és eltörve az alabástrom edényt kitöltötte azt az Ő fejére. A tanítványok haragudtak: „Mire való volt az olajnak ez a tékozlása?” Jézus rájuk szólt, hogy hagyják békén az asszonyt, mert jó dolgot cselekedett vele. Más fordítás így hangzik: „Hiszen jót tett velem”. Jézusnak tetszett az ajándék, mert az asszony szeretetének a kifejezése volt. Ez egy csodálatos felkenetés volt a temetéséhez.

Ti mit adnátok Jézusnak a szeretetetek jeléül? Időtöket, tehetségeket, vagyonotokat? Nem számít, hogy drága-e, hogy mások megkritizálják, és nem értik meg. Amit szeretetből adtok Jézusnak, az minden nagyon tetszik Neki.

Hálás szívvel magasztaljuk ma is Jézust az Ő végtelen áldásaiért. Fejezzük ki iránta való tiszteletünket, mert Ő a mi Megváltónk és Barátunk.

5. VEDD AZ UTASÍTÁS SZERINT

„Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid örömömmre váltak nékem és szívemnek vígasságára; mert a te nevedről neveztetem, oh Uram, Seregeknek Istene!” (Jer 15,16)

Egy ismert pszichiáter a rendelőjének az asztalán tartott egy Bibliát. Az egyik betege meglepődve vette észre: „Önök, pszichiáterek Bibliát olvasnak?”

„Én nem csak olvasom, hanem rendszeresen tanulmányozom is”, válaszolta a pszichiáter, aki elvhű keresztény volt. Majd hozzátette: „Mondok önnek valamit. Amennyiben az emberek elfogadnák a Biblia üzenetét, mi, pszichiáterek, munka nélkül maradnánk”.

Hogy megmagyarázza mire is gondolt, a pszichiáter elmondta neki, hogy ha azok a betegek, akiknek büntudatuk van, elolvasnák a tékozló fiúról és a megbocsátó atyjáról szóló történetet, megtalálnák, hogyan gyógyulhatnak meg (lásd: Lukács 15,11-32).

Vajon mi a gondjainkat Isten Szava segítségével igyekszünk-e megoldani? Olvashatjuk ugyan a Bibliát, de vajon hisszük-e mindazt, amit benne elolvasunk. Tanulmányozzuk-e a tanításait és alkalmazzuk-e azokat a mindennapi életünkben? A Bibliában található megmentő igazság Isten hatékony orvossága, amely megszabadít minket a bűn betegségétől.

Jeremiás próféta, a bajok és nehézségek ellenére, örömét lelte az isteni üzenetekben (Jer 15,16). Leljük ma mi is örömünket az Isten Szavának tanulmányozásában!

6. JUTALOM A BAJOKÉRT

„Hívlak téged, oh Uram; s ezt mondom: Te vagy oltalmam és örökségem az élőknék földén. Figyelmezz esedezéseimre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadíts meg engem üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálamnál!” (Zsolt 142,6-7)

Tapasztalatból tudjuk, hogy a kegyelem egyes leckéit csak a fájdalom és a kétségbeesés völgyében tudtuk megtanulni.

Valamely legenda szerint az egyik király egy nagy, nehéz követ helyezett egy útra. Majd rejtkehelyről figyelte, hogy mi fog történni. Sok járókelő hangosan becsmérelte a hatóságot, amiért nem gondoskodott az út járhatóságáról, ám senki sem tartotta kötelességének, hogy félretolja a követ. Végül egy szegény, arra járó parasztember eltolta a követ az árokba. A legnagyobb meglepetésére a kő alatt egy zacskó aranyat talált. A zacskóban volt egy cédula is, miszerint az arany azé, aki a követ eltakarítja.

Így a mi Királyunk is áldást rejtett a nehézségek „alá”. Amikor gondok, bajok jönnek ránk, Isten a figyelmünket a mennyei értékekre

irányítja, és alkalmat ad nekünk arra, hogy mennyei jutalomban részesüljünk.

Fejezzük ki ma is az Isten iránt való tiszteletünket mindazért, amit tett értünk, és minden tapasztalatért, amit szerezhettünk vele, az életünk napi gondjai, bajai között.

7. ÉLŐ KÖVEK

„A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember. Akik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira.” (2Kor 3, 2-3)

Az évszázadok folyamán sok alkalommal próbálták már Isten parancsolatait eltüntetni. Napjainkban arról olvasunk, hogy Amerikában, amelyet még mindig a szabadság és a keresztyéni értékek országának neveznek, folyamatban van azoknak a műemlékeknek az eltávolítása, amelyek Isten parancsolatait tartalmazzák. Az államok sorban elhanyagolják Isten törvényét. Azonban van egy emlékmű az igazságról, melyet nem lehet eltávolítani: ez a Krisztusról szóló igazság, a Szentlélek által az emberek szívébe írt igazság (2Kor 3,3).

Azok, akiknek a szívébe be van írva Isten Törvénye, szeretik Istent teljes elméjükkel, lelkükkel és erejükkel. Bizonyosságot tesznek erről a szeretetről a világ előtt azzal, hogy tisztelik a szüleiket, hűséges házastársak és becsületes munkások. Tiszteletben tartják az emberéleket, tisztelettel bánnak másokkal, nemtől, fajtól, hovatartozástól függetlenül. Nem mondanak rosszat másokról, bármilyen sok rosszat tettek is velük. Mi az Isten korlátlan kegyelmének az élő bizonyítékai vagyunk. Maradjunk frissek, elpusztíthatatlanok. Isten ugyanis szemléli, hogyan élünk és tartjuk meg naponta az Ő Törvényét.

Arra hívtak el minket, hogy élő evangéliumok legyünk. Minden nap egy újabb fejezet, amelyet az emberek naponta olvasnak.

8. ISMERJÜK-E ISTENT?

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Ján 17,3)

Mark Twen író a humoráról volt ismert. Amikor európai utazáson volt, egyszer egy ebédre volt hivatalos. Amikor a lánya tudomást szerzett erről a meghívásról, így szólt: „Apa, te a világ összes nagy emberét ismered, kivéve Istent”. Sajnos ez igaz volt, mivel Mark Twen hitetlen, szkeptikus személy volt.

A lánya megjegyzése ösztönözzön arra minket, hogy elgondolkodjunk és feltegyük magunknak a kérdést: ismerjük-e Istent? Talán sok barátunk van, vagy sok fontos, befolyásos ismerősünk, de vajon ismerjük-e Istent? Talán csak annyit tudunk róla, amennyit mások meséltek nekünk Istenről, vagy csak találgatunk valamit, mert olvastunk valamit a könyvekben?

Jézus azt akarta, hogy a tanítványai közelebről megismerjék Istent. Ezért is mondta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” A bensőséges ismeret nagyon személyes, és csak mély, tartós barátsággal szerezhető meg. Az a bizalmasság, amelyről itt és más bibliai helyeken is szó van, a férj és feleség bizalmas kapcsolatához van hasonlítva, amikor ketten egy lényé egyesülnek. Használjuk ezt a szombatnapot is arra, hogy jobban megismerjük és megdicsőítsük Istent.

9. AZ EGYSZÜLÖTT FIÚ

„Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.” (1Ján 4,9)

Isten egyszülött Fia, akiről az idézett versben szó van, már régen elhagyta a világunkat. Földi küldetését befejezte. Míg itt volt, csak kevesen ismerték fel benne Istent Fiát. A zsidóknak voltak meghatározott elvárásai a Messiást illetően, de hitelenségük miatt ezek az elvárásai nem teljesedtek. Ahelyett, hogy uralkodóvá váljon, ahogy illet volna Isten Fiához, egyszerű emberként élt a Földön. Mindezek ellenére adott a zsidóknak éppen elég jelet, amelyről felismerhették volna benne az Istent Fiát.

Kétezer évvel ezelőtt a zsidó vezetők és a nép is elvetette Öt, és keresztre feszítette. Hogyan fejezte ki Isten az Ő szeretetét, amikor elküldte egyszülött Fiát? Nem csak azzal fejezte ki, hogy „széjjeljárt jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak” (ApCsel 10,38), mert ezzel csak korlátozott számú embernek lett volna haszna belőle. Amikor megfeszítették, azzal a tudattal halt meg, hogy a következő nemzedékeket – tehát ma minket is – meg fog menteni. Így fejezte ki Isten az irántunk való határtalan szeretetét. Jézus nem halott, hanem élő Megváltóként hagyta el a világunkat. Úgy, hogy ma minden „bűnös“ Isten elé állhat és kérheti a bűnbocsánatot. Ám az Isten szeretetéről szóló örömmüzenet hirdetése nem fog örökké tartani. Amikor Jézus eljön, magához veszi az övéit, akik elnyerték a bűnbocsánatát, s akkor a bűn története örökre lezárul.

A feltámadt Üdvözítő ma meghív bennünket magához, hogy egykor majd az örökkévalóságban is Vele lehessünk.

10. KI VAGYOK ÉN?

„Micsoda az ember - mondom -, hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevésset tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt!” (Zsolt 8,5-6)

A dalban, amelyet az egyik zenei együttes vezetője, Mark Hall írt, megkérdezi: „Ki vagyok én, hogy a mindenségen át a Teremtő lehajol és érzi, hogy mi bánt?”

A dalban Hall összehasonlítja életünket a virággal, mely gyorsan hervad, ma van, holnap már nincs; a párával, amelyet a szél szétfoszlat. Majd hozzáteszi: „Amikor megértjük, mennyire kicsik és jelentéktelenek vagyunk, és hogy mily hatalmas az Isten, akkor Isten szeretete egyre nagyobbá és valóságosabbá válik a számunkra.”

Ez a dal Dávid 8. zsoltárára emlékeztet. Amikor szemlélte az eget, a Holdat és a csillagokat, a zsoltárköltő csodálta a világmindenség Istent, aki mindent teremtett és mindent fenntart. És így, döbbenetében, feltette a kérdést: „Micsoda az ember - mondom -, hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy gondod van reá? ”

Miért szeret minket Isten annyira, és miért gondoskodik rólunk és miért gondol ránk? Hall az ő énekében erre is választ ad: „Nem azért,

aki vagyok, hanem azért, amit tettél, Istenem; nem azért, amit én tettem, hanem azért, aki te vagy”.

Ki az Isten? Isten a szeretet. Mit tett? Megengedte, hogy az egyszülött Fia, Jézus Krisztus meghaljon a bűneinkért. Nem csoda hát, hogy mi is szeretnénk Dáviddal együtt felkiáltani: „Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!”

11. ISTEN CSODÁLATOS ÍGÉRETE

*„...Mert Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.”
(Zsid 13,5)*

A Zsidókhoz szóló levél írója feljegyezte Istennek az Ő népéhez intézett szavait: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.” Hogyan hatnak rátok ezek a szavak? Vajon csak bátorítanak benneteket és arra indítanak, hogy megkönnyebbülten felsóhajtsatok?

A történelem folyamán az emberek az életüket veszélyeztették az igazságért. Ábrahám, Mózes, Ráháb, Józsué, Dávid Eszter, hogy csak néhányat említsünk a bibliai személyek közül. Az ígélet nagyon is valószínű és megtörtént volt az életükben, de hogyan lehetünk biztosak abban, hogy velünk is így lesz?

Megvalósul, éppen Jézus Krisztus miatt. Eljövetelével ezt üzenete nekem és neked: „Veled akarok lenni; érted vállaltam a keresztet, odaadtam magam érted. Gondolod, hogy el tudnád hagyni, el tudnád felejteni mindazok után, amit tettem érted?”

És hogyan kell válaszolni egy ilyen csodálatos ígéletre? Talán a legjobb módja ezen az istentiszteleten is énekkel dicsőíteni Őt.

12. FEHÉR KÖVECSKE

„Akinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki nem tud, csak az, aki kapja.” (Jelenések 2,17)

Az Úr Jézus Krisztus üzenete a pergámumi gyülekezethez, érdekes adatot tartalmaz az „új név”-vel kapcsolatban, amely egy „fehér kövecskére” lesz feljegyezve. Mit jelenthet ez?

Legalább két magyarázatot ismerünk. A római időkben, amikor a vádlottat elítélték, kapott egy fekete követ, amelyre ráírták a nevét. Amikor valakit felmentettek, fehér követ kapott. Így van ez azokkal is, akik az üdvösségüket Jézus Krisztusban látják. Felmentik őket az elkövetett bűnökért kapott isteni ítélet alól.

A másik magyarázat az ókori olimpiai játékokat veszi alapul. Amikor valamelyik sportoló győzött valamelyik sportágban, fehér kövecskét kapott, emlékéremként.

Mindkét kép a csodálatos keresztényi összhangra utal. Isten kegyelméből üdvözülünk, a Jézus Krisztusba vetett hit által. De az engedelmes keresztények gyakran viaskodnak, gyakran küzdenek, miközben igyekeznek annak szolgálni, Aki megmentette őket. A fehér kő egyik magyarázata a bűn büntetése alól való, meg nem érdemelt felmentésünket jelképezi. A másik arra mutat, hogy a szeretettel végzett cselekedeteink jutalmat nyernek.

13. KIT IS FESZÍTETTEK MEG?

„Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya helyének mondatik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobb kéz felől, a másikat balkéz felől.” (Lukács 23,33)

Ki is volt megfeszítve? Még ma is, ebben a kereszténység utáninak nevezett korban, a legtöbb ember azt válaszolja: Jézus Krisztus!” – De ez minden?

Krisztus így tett magáról bizonyosságot: „Én vagyok a világ világossága” (Ján 8,12). A világ azonban elvetette ezt az egyetlen világosságot, amely a rendelkezésére állt. Csodálkozunk-e hát azon, hogy lelki sötétség vesz körül bennünket? Az emberiség gyűlölte az isteni világosságot, s más nem maradt neki, mint hogy a sötétségben kóboroljon.

Jézus volt az út Istenhez, az Atyához. Megfeszítésével az emberek világosan rámutattak arra, hogy nem ezt az utat választották. Istenhez, és az Ő elfogadásához, inkább a maguk útján szeretnének eljutni. Különböző világvallások bizonyítják ezt a tényt.

Krisztus volt az Igazság: az Istenről, a mennyről, a világról, az emberiségről szóló igazság. Sőt, a rólunk szóló igazság is. Sokan kutattak az igazság után, vagy még mindig kutatnak, de az igazságról szóló felfedezéseik, ha annak nevezhetjük őket, állhatatlanok és ellentmondásosak, mint maguk az emberek.

Végül Jézus kijelentette önmagáról: „Én vagyok... az élet”. Mindazt, amit az emberek az „élet” szó alatt értenek, a csupasz létezésre vonatkozik, és nem veszi figyelembe a síron túlra nyúló beteljesedést. De Krisztus feltámadt. Mindenki, aki elfogadja Őt személyes Megváltójaként, benne megtalálja a Világosságot, az Utat, az Igazságot és az Életet.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2015
Istentiszteleti használatra

adventistička misija 60°

Az Adventista Misszió DVD-je minden negyedévben újabb missziós történeteket tartalmaz. Ismerkedjete meg új emberekkel és azok élettapasztalataival. Megtudhatjátok még, milyen hatással voltak az adományaitok az Isten művére - világszerte.

Új **ÉLMÉNYEK** Minden
Régi **MISSZIÓ** negyedévben

Töltsétek le a Power Point bemutatót azoknak az egyéneknek a képeivel, akiknek a tapasztalatait a negyedévi Távoli Hírekben hallgattátok.

www.subotnaskola.org

KERESZTÉNY
ADVENTISTA EGYHÁZ